

Török kávé nápolyival

*

Itt ül Vámbéry velem szemben
szenvtelenül a Sevenben
fáj a bal lábunk
de gyógyszer van nálunk

németül törökül latinul
folyik a szó laza mederben
míg Rasid Effendi szunni dervis
rágcsál egy konstanti-nápolyit

„kelet felé ha útnak indulsz
onnét már közel a végtelen
néhány öröklétnyire van csupán
egy átúszhatatlan óceán
túlsó partjáról
állítólag már majdnem látni”

**

pontosan Seven o'clock
a Lostból nem bámul Lock
Opusból figyel ránk Spock
jólesne egy pohár stock

Végül is mindegy
melyik hang vagy
a zongorán
ha itt mindenki
a fűzfasípot fújja

Boszorkányruhában
jön a pincérlány
s kedves hangon azt suttogja:
könyves királyok márpedig
nincsenek

E kávéházi szegleten
ülök magam magammal
s nem értek egyet velem

miközben a felbomló rend
zavartalanul ünnepli magát
s ledönti József Attila szobrát

Az élet adatbázisát
percenként törli fel a halálhacker
(Ármin török kávéát rendel)

merre az út
dervis mondd
mit ér a magyar

mondottam üngürüsz
küzdj kiábrándulásig
„daczára minden bánalomnak,
melyet túrnöd kell”

hamis jelszót adtak
a szabadsághoz
vagy félrepötyögtetted
de az is lehet hogy ez a honlap
sohasem üzemelt

Látom Vámbéry szemében
az őshazát:
magam vagyok

Ha WS jó...

Ha vihar jó a magasból,
tornádó.
Ha falomb közt telihold lép,
kémműhold.

Falu végén van a házunk,
plázálom.
De a cinke, ha leröppen,
látod: drón.

Wésés

Róbita, Róbita lájkol,
Rátapad újra a netre,
Béla-hadak bejelölve,
Jóska-hadak kiszemelve.

Róbita, Róbita sóhajt,
Vágyva tekint a celebre,
Hej, bele fészbukozásba:
Sáska a békaszerpbe.

Róbita, Róbita boldog,
Mennyi barát veszi körbe,
Készül a kép, belevillan
Gépe a régi tükörbe.

Róbita, Róbita ásít,
Nézi, hogy „jött-e ma mélem”,
Hipnotizálva magát ma
Mereng a reklámlevélen.